

Egy Csigatestvér beszámolója annak illusztrálására, hogy ezt a kalandtúrát nem csupán a profik élvezhetik

Már egy ideje nézegettem a K3 honlapját, és gondoltam, milyen jó is lenne egyszer részt venni rajta. Csak kérdés, hogy érdemes-e úgy, ha csak kb 40 km-et tudok tekerni, hiszen a biciklizés nálam csak a gyógytorna kiegészítője. Na nem mintha nyerni szerettem volna, csak azért mégiscsak úgy gondoltam, jó lenne Legalább 10 pontot megtalálni, ha már egyszer elmegyek. De lényeg a játék! Meggyőztem magamat, hogy 10 pont biztos belefér a 40 km-be. Jött a második kérdés: ki legyen a csapattárs? Nyilvánvalóan valaki olyan kellett, aki szintén játéknak, kikapcsolódásnak tekinti az eseményt, és nem versenynek. 2-3 embert megkérdeztem, de senkitől sem kaptam pozitív választ. Közelgett a nevezési határidő, már le is leveleztem a szervezőkkel, hogy megyek egyedül versenyen kívül, amikor hirtelen támadt egy ötletem: a húgom, Csilla lehetne a csapattársam! Hiszen négy éve, amikor minden addig űzött sportot abba kellett hagynom, ő volt az, aki megtanított biciklizni, mivel az orvosok azt mondták, azzal próbálkozhatok. Gyorsan felhívtam Csillát, és előadtam neki az ötletet. Válasz: nem, ő nem, ő ehhez nem elég jó. Tudni kell, hogy nap mint nap biciklizik, de csak Baján és környéken, sík terepen, aszfalton, betonon. De úgy éreztem a hangjából, szívesen jönne, csak nem meri bevállalni. A férjem biztatására másnap újra felhívtam őt. Ezúttal sikerült meggyőzni, bár három feltételhez kötötte az indulást: 1. nem kell egyedül bolyongania, 2. csak aszfalton megyünk vagy maximum olyan földúton, mint otthon a Petőfi-szigeten van, 3. nem lesz több 40 km-nél. Jó, jó, ez így lesz. Így az utolsó pillanatban be tudtam nevezni a Csigatestvérek nevű csapatot. A Csigatestvérek nevet a férjemnek köszönhetjük, ő ötlete volt a „soeurs escargots”, amit így tudtunk lefordítani. Ennek megfelelően elkészítettem a csapatzászlókat is. Csilla szerint olyanokra sikerültek, mint egy 7 éves gyerek alkotásai. Nem baj, lényeg, hogy csapatzászló. Ráadásul nem tudva mire számítsunk, olyan kivitelben készítettem, hogy lengetni is lehessen ill. kis átalakítás után a biciklire is felerősíthető legyen.

Ezután volt még némi logisztikai problémánk, hiszen kicsit túlbecsültem a MÁV-ban rejlő lehetőségeket, amikor úgy gondoltam, hogy Csilla Bajáról vonattal érkezik majd Szárra péntek délután, én pedig Budapestről autóval. Szerencsére a rendezők rugalmasságának köszönhetően sikerült megállapodnunk, hogy mi csak a 8 órai rajtra megyünk.

Végül péntek este érkezett Csilla Budapestre. Kipróbálta az utcánkban a biciklit. És ez a próba után hozzátett egy újabb feltételt az előzőekhez: nem megyünk le-fel, mert attól tart, a lejtmenetben való fékezésnél fejreáll. Na ez így már kezdett elég nehezen teljesíthető lenni. De most már menni kellett, nincs mese. Vértesboglárról a kijövetel így-is úgy is nagyjából sík terep, hátha azalatt megnő az önbizalma.

Reggel még egyeztettünk csapatkiállítás ügyében. Ebben Csilla férje volt segítségünkre, ő valami ilyesmit költött, hogy „Lassan megyünk, mint a csiga, abból aztán nem lesz hiba”. Nem tudván, hogy ilyen hosszú szlogen kell vagy csak egy gyors kiállítás, készültünk a „Hajrá csigák”-kal is, sőt Csilla szerint „nekünk aztán úgysem számít, hogy van-e csatakiállítás”. De meggyőztem, hogy nekünk számít a leginkább, hiszen mi az objektumok felkereséséből kevés pontra számíthatunk, így minden plusz lehetőséget ki kell használnunk.

Mondanom sem kell, hogy elég zöldfülűek voltunk. Rögtön megérkezésünkkor, amikor jelentkeztünk, megkérdeztem, hogy ha készen állunk, akkor 8-kor jöjjünk-e vissza a térképért. Kicsit megjijedve

válaszolt a rendező srác: „De ti nem kértetek térképet! Nem hoztatok magatokkal?” „De igen”, mondom, „de a pontokat csak át kell rajzolni a felvezető térképről”. Ekkor félreállított minket, hogy jó, akkor elmondja, hogy is néz ki a dolog, és vigyük is el nyugodtan már most a menetlevelünket.

Elvittük, elkezdtek a pontok berajzolását. Megállapítottuk, hogy az első akadályt jól vettük, hiszen mások is hasonlóan csinálták: Csilla diktált, én jelöltem a pontokat a térképre. Még a két hibás kódot is javítani tudtuk. Csilla próbált is érte pár pluszpontot kérni, de nem kaptunk. Eddigre Csilla már vérszemet kapott: vonzották őket a nagyértékű pontok. Mondtam, hogy nekem ugyan jó, megkereshetjük őket, de tipikusan nem a közeli és aszfalton megközelíthető objektumokért jár 60-70 pont. Mindenesre, abba gyorsan belement, hogy kisebb távokra letérjünk az aszfaltról. Nem tudtuk ekkor még pontosan, hogy meddig is jutunk majd. Majd meglátjuk, hogy legyen. Rábíztam Csillára a menetlevelet, egyrészt, hogy biztosan ő is játékban legyen, másrészt, mert én hajlamos lennék elveszíteni.

Biztos, ami biztos, a vértésboglári templomnál kezdtük 20 pontért. Aztán kényelmes tekerés Csákvárig, Csilla elöl, én mögötte. Egyelőre minden rendben. Ott Csilla megoldotta a feladatot, én pedig megpróbáltam megérdeklődni egy helybelitől, hogy van-e a településen országalma. Nem, biztosan nincs, csak Székesfehérváron. No, odáig azért nem bicajozunk el! Még egy természetjáró csoportnál is érdeklődtem, de ugyanezt a választ kaptam.

Egyeztettük a továbbiakat. A vadászkapolna felé vezető út nagyjából olyan, mint otthon a szigeten, így hát menjünk! De aztán gyorsan kiderült, hogy könnyebb volt reggel az asztalnál mondani, hogy bevállaljuk a földutakat is, ha így lehet „értékes” helyekre eljutni. A nagy sár nem volt segítségünkre. Csilla már itt jobbnak látta tolni a bringát, én pedig nem próbáltam őt lebeszélni erről, mert nem akartam, hogy esetleg elessen. A vadászkapolna előtt egy gyönyörű, agárkosborokkal tarkított rét volt az ajándékunk. Haladtunk tovább az Annafalvi őrház felé- Csilla gyalogosan, én nyeregben. Egyedül értem fel, csak persze a menetlevél Csillánál volt! Meg is egyeztünk, hogy ezentúl előre el kellene olvasnom nekem is a kérdéseket. És abban is, hogy több földút már nem kell a mai napra.

Így a Fáni-völgy felé vezető aszfaltos út felé vettük az irányt. Itt már Csilla is követett egész közelről, amikor hátranéztem, meg is lepődtem, hogy egészen a nyomomban van. Pedig próbáltam igyekezni, hogy legyen időm enni lent az ellenőrzőpontnál. Egyszer meg is jegyezte, hogy „tisza Jurassic park” ez a túra, mert tőlem kb másfél méterre repült fel a bozótból egy fácán..

A sorompónál újabb tanácskozást tartottunk. Kétségbeesve láttam ugyanis, hogy már 20 km körül tartunk, vagyis a megígért 40km-es limitbe már nem sok fér bele... Szerencsére Csilla azt válaszolta, hogy aszfalton mehetünk bármennyit (oké, ez egy több km-es lejtő után volt), és amúgy is jobb, ha nem a legrövidebb földúton megyünk be a célba. Szóval, akkor irány tovább! Várgeszttest elvetettük, de Mátyás-kút ill Szarvas-kút esetleg még szóba jöhet. Vagy Vértéskozma. Aztán amikor láttam, hogy az enyhe emelkedő is milyen fáradtságosan teljesíthető a húgom részéről, egyértelmű volt, hogy maradunk Vértéskozmánál. És mázlink volt, hiszen ott ráakadtunk az országalmára is! Ni-ni, ezt én még sohasem láttam, pedig már többször is jártam itt. Ez is ennek a kalandtúrának a nagy előnye, hogy a feladatoknak köszönhetően megismerjük olyan dolgokat is, amelyek mellett máskor simán eltekerünk.

Innentől viszont Csillának már a lehető legtöbb pihenésre volt szüksége, így ő leült a padokra enni, míg én felmentem a templomkertbe. Aztán együtt elindultunk a falu széle felé, de amikor ő leszállt a bicikliről, hogy tolja, én tekertem tovább, hogy szemügyre vegyem Vendel kulacsát. Szerencsére hallottam, hogy a kirándulók biztatják a hűgomat, amint tolja a bicajt felfelé.

Ezután következett az emlékmű (Csilla rögtön felismerte ott a feladat megoldásával küzdő Tonnabike csapatot, akiket azonnal szimpatikusnak talált:-), és a következő pontra már csak én mentem. Én is nagyon elbizonytalanodtam, amikor az emelkedő alján ült egy srác őrizve bicikliket, és elmesélte, hogy olyan rossz a terep, hogy a társa 3-szor esett el. Na, azért úgy döntöttem mégis fel kell oda küzdeni magam, hiszen Csillának megígértem ezt az 50 pontot. Aztán végül annyira nem is volt szörnyű. Viszont az 50 pontot sem kaptuk meg – belátom jogosan, hiszen nem 100%, hogy attól a ponttól 3 perc alatt ledöngettem volna az aszfaltig, hogy egybegyűljön a csapatunk. Bár, lefele azért már gyorsan ment. Viszont egy felismerés nagyon elkésérített: nem lesz őrzött pontunk, így nem lesz értékelhető eredményünk sem. Hiába küzdöttünk volna? Aztán végül azzal nyugtattam magam, hogy ha még nem is felejttem el, hogy azt olvastam a neten, hogy őrzött pont is kell, akkor sem tudtuk volna egyiket sem elérni, mert mint láttuk, túl nagy falat lett volna nekünk még a Szarvas-kúti műút is. Azért mondtam Csillának, hogy mi csak a magunk kedvéért kíváncsiságból nézzük meg, hogy mennyire vagyunk képesek.

A Fáni-völgy bejáratánál újra nagy döntést kellett hoznunk. A leghosszabb, de aszfaltozott utat választottuk a három lehetőség közül. Így még néhány ponttal is gazdagodhattunk. A 60 pontos Tamás-kútnak kifejezetten örült Csilla. A Szárra vezető földútnak annyira nem, de azért meglepetésemre ennek nagy részét már a nyeregben teljesítette. Eddigre persze már nagyon fáradt volt. Én próbáltam neki segíteni azzal, hogy átvettem a vízzel teli üvegét, és neki egy üreset adtam, meg átvittem a biciklijét az egész út szélességében elterülő pocsolyán, de tudom, hogy ez igen kevés. Szerencsére hallgatott rám, és evett le legalább egy kis szőlőcukrot. Felajánlottam neki, hogy Száron megvárhat, elmegyek érte kocsival, nem baj, ha nem értékelnek a versenyben. De kitartott az út végéig! Megjegyzem, Száron már tényleg nem lett volna érdemes feladnia, hiszen az utána következő szakaszon teljesen feléledt. A szántóföldek, repcetáblák között vezető út még tetszett is neki! Hiába, kinek a pap, kinek a papné... Ez biztos a megszokott bajai terepre emlékeztette őt. Az utolsó keresztnél viszont már nem tudtam őt rávenni, hogy ő is megtegye a néhány m-es kitérőt, így csak ott a főúton regisztrálta, amit én a kereszttől diktáltam neki. A célban viszont büszkén újságolta, hogy szemetet is szedett ám! Tényleg a szemét! Nekem ki is ment a fejemből. Utunk nagy részén nem láttunk (bezzeg, amikor egy héttel később az északkeleti részeken jártam, ott volt bőven), így arra gondoltunk, hogy a végén a főút mellett majd biztosan találunk. Nem is annak a 30 pontnak örültem igazán, amit ez a szemétszedés jelentett nekünk, hanem annak, hogy Csilla végig játékban maradt. Még a célban is kiállt az érdekeinkért, hogy márpedig, ha mi megtaláltuk az országalmát, akkor jár a 200pont☺. Ja, és végül kiderült, hogy a menetutasítás szerint az idén már nem volt kötelező az őrzött pont.

Én nagyon jól éreztem magam ezen a kalandtúrán, hálás köszönet a rendezőknek. És még nagyobb köszönet Csillának, aki teljesen kezdőként is elvállalta, hogy jön velem, és a teljes túrán kitartott mellettem lelkesen, jó hangulatban. Végezetül mindenkit biztatnék arra, hogy bátram jelentkezzen a következő K3 kalandtúrára, hiszen, ha mi végig tudtuk csinálni, és még jól is éreztük magunkat, akkor ez bárkinek sikerülhet!

Csigatestvének

